

© dS Avond

ALTERNATIEVE BEGROTINGEN TONEN DAT HET ANDERS KAN

Ja, er zijn wel degelijk alternatieven voor het kille asociale beleid van de regeringen Michel en Bourgeois. Zij beweren bij hoog en laag dat hun klassiek-conservatieve recept van forse besparingen de enige weg is. Maar onze alternatieve begrotingen bewijzen dat het anders kan. Zonder een indexsprong en zonder te werken tot 67. En mét sociale en duurzame investeringen, met een tax shift – met uiteraard een vermogensrendementsheffing – en slimmere besparingen.

➔ Blz. 2

Edito

MEYREM ALMACI
Partijvoorzitster

WIJ TONEN ELKE DAG DAT HET ANDERS KAN

Het was een ongewoon warme herfst. En ook de winter belooft warmer dan anders te worden, door het protest tegen het besparingsbeleid van de regeringen. 120.000 bezorgde ouders, verpleegkundigen, leerkrachten en studenten kwamen op straat om hun stem te laten horen. We laten er in deze Pesto enkele aan het woord. Eén duidelijke oproep weerklonk: er moet een eerlijke bijdrage komen van de grootste vermogens.

Tijdens de campagne namen we het voortouw en zetten de vermogensrendementsheffing prominent in het debat. Door de fiscale kakofonie in de regering dreigt dit nu op de lange baan te worden geschoven. Maar gezinnen, studerende jongeren, mensen die het moeilijk hebben en werkgevers die hoge loonkosten dragen, kunnen geen 5 jaar wachten op een tax shift.

Daarom hebben we nu onze alternatieve begrotingen op tafel gelegd. We maken op die manier heel duidelijk dat er wel een alternatief is. En het is meteen ook een antwoord op het omvangrijke sociale protest, waar de regeringen niet kunnen en mogen blind voor blijven.

Maar niet alleen op fiscaal vlak moet er een shift komen. We moeten ook oog hebben voor de kwaliteit van leven, de hoge werkdruk, de combinatie met het gezin en aandacht voor het leefmilieu. Verderop kunnen jullie een interview lezen met Maarten De Gendt. Maarten werd getroffen door een burn-out, de ziekte van deze generatie. Ondertussen besliste de regering om de pensioenleeftijd op te trekken tot 67 jaar maar elke visie op hoe een loopbaan moet georganiseerd worden, ontbreekt.

Het kan anders. Het kan slimmer, efficiënter, rechtvaardiger en duurzamer. Kortom: het kan groener. En dat bewijzen we zwart op wit met onze becijferde begrotingen. Voer daarom die rechtvaardige fiscaliteit in, en geef ademruimte aan de mensen en zuurstof aan onze economie. Want het kan wel degelijk anders.

INHOUD

SALARISWAGENS
Het laatste taboe bij de hervorming van de belastingen

4

BURN-OUT
‘De werkdruk zit echt tegen zijn limiet aan’

6

LUXLEAKS
Het mes op de keel van Juncker

7

Alternatieve begrotingen tonen dat het anders kan

Daat het een bijzonder hete herfst was, is een understatement. Eerst leidde het Vlaamse regeerakkoord tot luide kritiek vanuit een breed verenigd middenveld. Nadien veroorzaakte de bekendmaking van het federale regeerakkoord de grootste betoging sinds de Witte Mars: begin november 2014 trokken 120.000 bezorgde ouders, werknemers, leraren, studenten, zorgverstrekkers en verenigingen door Brussel om luidkeels hun ongenoegen over het regeringsbeleid te laten blijken (zie ‘Stemmen uit het protest’). Er volgde nog een resem provinciale stakingsdagen en begin december was er ook de breed gedragen nationale staking.

Sociale vrede was ver zoek, en intussen bleven de regeringen aan Vlaamse en federale zijde bij hoog en laag beweren dat er geen alternatief was voor hun gevoerde beleid: een klassiek-conservatieve cocktail van forse besparingen die grote inspanningen vragen aan de burgers en niet aan de grootste vermogens en vervuilers. Maar het kan wel degelijk anders, en de terechte ongerustheid van zovele burgers vertalen wij dag na dag in positieve alternatieven, in de Dorpsstraat en in de parlementen. Want het kille asociale beleid van deze conservatieve regeringen is geen natuurwet; het is niet het enige mogelijke beleid.

De keuzes die deze regeringen maken, staan haaks op ons maatschappijmodel en onze voorstellen. Ten eerste omdat dit beleid fundamenteel onrechtvaardig is: het legt de zwaarste lasten op de zwakste schouders en ontziet de sterksten; het laat voordelen voor de vervuilers verder bestaan en bouwt steun af voor wie minder wil vervuilen. Ten tweede omdat dit beleid niet werkt. Dat hebben de klassiek-conservatieve oplossingen van N-VA en co in het verleden en elders in de wereld al

De million dollar question: is Groen erin geslaagd om een credibel alternatief te presenteren voor de begroting van Michel I?

‘Hun plan is hier en daar wat onduidelijk, maar ze tonen de regering in ieder geval dat het ook anders kan. Qua tax shift scoort Michel I echt ondermaats. Men had veel verder kunnen en moeten gaan. De regering zal toch stilaan moeten beseffen dat ze iets moeten gaan doen nu, na de Oeso en de EU, ook het IMF ons land op de vingers getikt heeft. Ze kijken naar die kritiek als een koe naar een trein, maar ze doen niks.’

Groen doet het dus zelfs beter op het vlak van tax shift dan het regeerakkoord?

‘Absoluut.’

Michel Maus

Advocaat en hoogleraar fiscaal recht in dS Avond van 16/12/2014

Stemmen uit het protest

Met een nationale betoging door Brussel, een reeks provinciale stakingsdagen en een staking waarbij het hele land plat ging, was het afgelopen seizoen allesbehalve vredig. Rode draad door het protest was verontwaardiging. ‘Het is niet dat we geen inspanningen willen doen’, luidde de commentaar. ‘Maar de inspanningen zijn gewoon niet evenredig verdeeld.’

REGERING BOURGEOIS		
HET KAN ANDERS	open vld	NVA DENKEN. OUVEN. DOEN.
	CDV &	GROEN
KINDERBIJSLAG	volgt de levensduurte niet meer	evolueert mee met levensduurte
KINDEROPVANG	trekt tarieven op	houdt tarieven gelijk
ONDERWIJS	bespaart op onderwijs	investeert in onderwijs
BUSSEN EN TRAMS DE LIJN	duurdere tienrittenkaart en Buzzy Pazz	Tienrittenkaart en Buzzy Pazz blijven zelfde. Meer investeringen in extra aanbod.
ELEKTRICITEIT	+41%	+8%
WATER	verhoging waterfactuur	geen verhoging
VERENIGINGEN & CULTUUR	€ 190 miljoen aan subsidies weggesneden	geen besparing
	geen inkomsten door federale vermogensrendementsheffing	wel inkomsten door federale vermogensrendementsheffing

REGERING MICHEL I		
		GROEN
LASTENVERLAGING OP ARBEID	2,1 miljard lineaire lastenverlaging op arbeid	3,2 miljard gerichte lastenverlaging (helpt voor werkgevers en helpt voor lage/gemiddelde lonen)
VERMOGENSBIJDRAGE	vraagt geen bijdrage van de grootste vermogens	3,5 miljard bijdrage van vermogens vanaf 1 miljoen euro
OPENBAAR VERVOER	bespaart meer dan 0,5 miljard op openbaar vervoer	investeert in NMBS en verschuift 2,5 miljard naar duurzame mobiliteit
PENSIOEN & WERK	trekt pensioenleeftijd op naar 67 en verstrengt voorwaarden voor brugpensioen en tijdskrediet	investeert in werkbaar werk, de strijd tegen sociale fraude en dumping en draait besparingen op wachtuitkeringen terug
INDEXSPRONG	voert voor 95% van burgers indexsprong door	Geen indexsprong en trekt uitkeringen op tot boven de armoedegrens

Brendan

21 jaar / universiteitsstudent

Komt op straat uit protest tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld. ‘Zelf ben ik een beursstudent aan de VUB, dus voor mij maakt het niet zo’n groot verschil. Maar bijna-beursstudenten en gewone studenten die de volle pot moeten betalen, zullen het zeker voelen. Ook andere studentenvoorzieningen worden duurder. Denk maar aan de resto’s, de koten... Het protest in mijn studentenkring – ik studeer politieke en sociale wetenschappen – en daarbuiten begint nu echt op te borrelen.’

Lesly en Sabrina

37 en 39 jaar / thuishelpers

Ook de Gentse thuishelpers Lesley (37, links vooraan) en Sabrina (39, rechts vooraan) en hun collega’s hebben alle redenen om op straat te komen. ‘Wij werken met senioren en psychiatrische patiënten en zorgen ervoor dat zij zo lang mogelijk thuis kunnen blijven. Want da’s toch het beste, niet? We koken, doen boodschappen, helpen met de administratie... Da’s best een zware job, fysiek en mentaal, al werken wij zogezegd in een zachte sector. Maar als wij tot ons 67-ste moeten werken, zullen we zelf alle hulp kunnen gebruiken. En daar zorgt deze regering niet voor, integendeel.’

bewezen. Dit beleid leidt dus niet tot meer welvaart en welzijn en al zeker niet tot minder vervuiling. Het leidt zelfs niet tot economische groei en jobs, toch doelstellingen die de regeringen zelf centraal stellen.

Ademruimte voor gezinnen, KMO's en verenigingen

Om te bewijzen dat het anders – groener, socialer, efficiënter – kan, legden wij het afgelopen najaar onze alternatieve begrotingen op tafel: een voor het Vlaamse niveau – de Zuurstofbegroting – en een voor het federale luik, samen met Ecolo. De essentie van de Vlaamse Zuurstofbegroting is: in plaats van fors te besparen en facturen voor gezinnen te verhogen, stelt Groen een mix van investeringen en alternatieve besparingen voor (zie tabel). Net zoals de federale regering willen we een begrotingsevenwicht in 2018. Zo geven we ademruimte aan gezinnen, KMO's en verenigingen.

Ook de federale alternatieve begroting van Groen en Ecolo verschilt fors van het regeringswerk. Wij vertrokken van de begrotingstabel van de regering-Michel en oordeelden 'lijn per lijn' welke maatregelen nodig zijn en welke niet (zie tabel). Maar anders dan Michel I, voeren wij geen indexsprong in, blijft de wettelijke pensioenleeftijd en het ongemotiveerde tijdskrediet onveranderd, moeten NMBS en justitie niet snoeien en worden enkele kerncentrales niet langer opengehouden.

Tax shift

Centraal staat een uitgesproken tax shift om de jobcreatie aan te zwengelen. De lasten op arbeid worden veel meer verlaagd dan in de begroting van de meerderheid. We verminderen ook de vennootschapsbelasting voor KMO's gevoelig door een hervorming van de notionele interestaftrek. Van de grootste vermogens, de grootbanken, de vervuilers, de fraudeurs en de speculanten worden in deze begroting wel een eerlijke bijdrage gevraagd. Want dat de regering aan de grootste vermogens geen eerlijke bijdrage vraagt, is onbegrijpelijk en groeide de voorbije weken en maanden uit tot het symbool van het onrechtvaardige beleid.

Groen wil federaal een vermogensrendementsheffing invoeren. Dat stond ook al erg prominent in het verkiezingsprogramma van de partij (zie 'Filmpje van Groen gaat viraal'). Vermogens vanaf één miljoen euro belasten we progressief. En het momentum om dat te doen, is nu, niet binnen vijf jaar. Want zolang kunnen zij die het moeilijk hebben – gezinnen, studerende jongeren, werkgevers die hoge loonkosten dragen – niet wachten. Voer daarom die rechtvaardige fiscaliteit in, en geef ademruimte aan de mensen en zuurstof aan onze economie.

Abdul en Yuksel
Callcenteroperators

‘De telecomsector staat nu reeds zwaar onder druk door de internationalisering, en met deze regering vrezen we dat het alleen maar slechter zal worden. Zelf op onze jonge leeftijd is het al onze vijfde of zesde job in die sector, en als we terug op straat komen te staan door het zoveelste faillissement, zal het alleen maar moeilijker worden om terug aan de slag te gaan. Ik heb nog een diploma informatica, maar Abdul heeft slechts zijn secundair onderwijs afgemaakt, dus veel goeds voorspelt dat niet.’

FILMPJE VERMOGENSRENDEMENTSHEFFING VAN GROEN
GAAT VIRAAAL MET MEER DAN 40.000 VIEWS

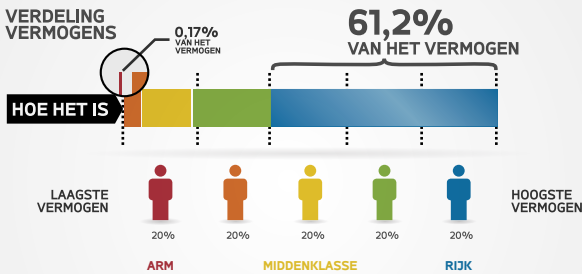
De fiscale kakofonie over de vermogensrendementsheffing blijft aanhouden. Dat het thema ondertussen écht wel leeft, bewijst een filmpje van Groen dat de afgelopen dagen bijzonder veel aangeklikt werd: meer dan 40.000 keer ondertussen. Wat de Vlamingen denken, wat ze ideaal vinden en wat de realiteit is, loopt heel ver uit elkaar.

3 redenen

waarom de grootste vermogens eerlijk moeten bijdragen

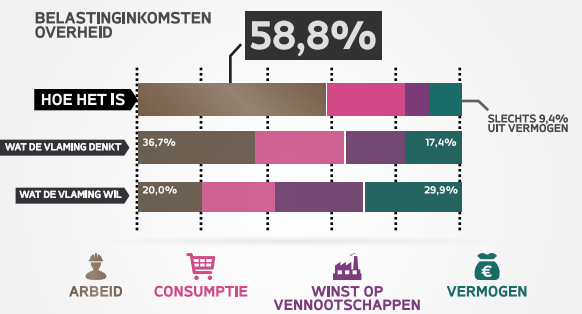
1

Omdat de armste 20% Belgen slechts 0,17% van al het vermogen bezit en de rijkste 20% meer dan 60% van al het vermogen in België.

2

Omdat de lasten op arbeid radicaal hoog zijn met 58,8% en slechts 9,4% uit vermogen.

3

Omdat de rijkste 10% 877 miljard euro bezit en de armste 10% amper 1 miljard.

→ Ontdek de 7 andere redenen en het filmpje dat viraal gaat op [groen.be/vermogens](https://www.groen.be/vermogens)

Ruth en Ciska
27 en 30 jaar / leraressen

Ruth (links op de foto) en Ciska (rechts) zijn beide leraressen in het Freinetonderwijs in Gent. Ze staan beiden voor de klas in het lager onderwijs, en fietsen mee in de solidariteitsfietsstocht van Hart Boven Hart door de Arteveldestad. Ook hun directie en collega's van het kleuteronderwijs zijn aanwezig. 'Allemaal samen op de fiets, om ons punt te maken. Dat er moet geïnvesteerd worden in onderwijs, niet bespaard. Zelf in tijden van crisis. Want de kinderen zijn de toekomst.'

Beiden vrezen voor de gevolgen van de aangekondigde besparingen in onderwijs. Waar ze nu elk voor een klas van een goede twintig leerlingen staan, worden dat er volgend jaar een kleine dertig. 'Da's te veel van het goede, en daardoor kan je je job als leerkracht – die we bijzonder graag en zo goed mogelijk willen doen – niet meer naar behoren uitoefenen. We moeten steeds meer doen, maar zonder bijkomende ondersteuning. En vooral dat laatste is niet serieus meer.'

Edith
35 jaar / dramadocente & theatermaakster

Ze is verontwaardigd over de aangekondigde besparingen, maar heeft het eigenlijk niet zo voor stakingen. Toch is ze zichtbaar enthousiast aanwezig op de actie van Hart Boven Hart in Ledeberg bij Gent. 'Omdat het zo'n positieve actie is, doe ik er graag aan mee. Want ik kan niet genoeg benadrukken dat het bijzonder belangrijk is om te investeren in onderwijs en cultuur.'

Omdat die twee domeinen haar zo na aan het hart liggen, doet ze vandaag mee. En ook omdat ze de besparingen niet evenredig vindt. 'Het is niet zo dat er in cultuur bijvoorbeeld nog veel te besparen viel, want er is al eens flink ingeleverd. Het vet was al van de soep.' Maar ze kijkt ook verder en vooruit. 'Ik ben ook solidair met de zorg. Want het zijn die sectoren – onderwijs, cultuur, zorg – die 'm het verschil maken vandaag en morgen.'

Over de salariswagen, of het ‘laatste taboe’ in het debat over belastinghervormingen

Politicooloog Dave Sinardet noemde salariswagens het laatste taboe in het debat over belastinghervormingen. Terecht, want in België is het voor een werkgever aantrekkelijker om werknemers te vergoeden met een wagen of brandstof dan met euro’s. En hebben honderdduizenden werknemers een tankkaart waarmee ze gratis diesel tanken. Toch zijn er meer dan goede redenen om over te schakelen – minder files, betere gezondheid – op een zogeheten mobiliteitsbudget. Maar hoe werkt dat precies? En meer nog: wie geeft zomaar zijn salariswagen af? Wij vonden twee mensen die het graag doen.

Tekst ► Ben Bleys / Foto’s ► Sien Verstraeten

© Shutterstock

Arnaud Stas (47) uit Schaarbeek:

‘Absurd gewicht van bedrijfswagen’

De 47-jarige Arnaud woont in Schaarbeek en werkt in het centrum van Brussel. Op nauwelijks 20 minuten met de tram, met 1 overstap. Toch staat er een bedrijfswagen voor hem klaar. Zelf meer dan ‘m lief is. ‘Een ramp om een parkeerplek te vinden, en dan zijn er nog de files. Mijn bedrijfswagen kost me niks, maar toch betalen we er met zijn allen een zware prijs voor.’

Arnaud werkt als regioverantwoordelijke voor ACV Brussel Halle Vilvoorde. Voor zijn job heeft hij zijn bedrijfswagen wel degelijk nodig – de avondvergaderingen op plekken waar het openbaar vervoer schaars is – al blijft zijn wagen soms meer dan een week op dezelfde plek staan. ‘Als je al een parkeerplek vindt, dan blijf je er liefst zo lang mogelijk staan. Zo gaat dat in Schaarbeek.’ (lacht)

Het gebeurt ook steeds vaker dat hij het openbaar vervoer neemt, in plaats van de bedrijfswagen. ‘Het is comfortabeler, en geeft minder stress en tijdverlies dan in de files. De rekening voor trein, tram, bus en metro betaal ik dan maar zelf. Met

plezier. Want dat zou ik het liefst hebben: dat ik mijn mobiliteit zelf bepaal in functie van mijn werk.’

Waarom kan dat niet bij zijn werkgever? ‘Omdat het in België voor een werkgever aantrekkelijker is om werknemers te vergoeden met een wagen of brandstof dan met euro’s. Zo simpel is het. In de praktijk werken we wel naar een ander systeem toe, ook intern, maar autofiscaliteit is zo complex dat we nog een hele weg hebben af te leggen.’

Arnaud vindt het absurd hoeveel gewicht de bedrijfswagen toegekend krijgt in het totale pakket mobiliteit. ‘Da’s niet meer van deze tijd, en de prijs die we ervoor betalen is veel te hoog: de files, de gezondheidskosten en de economische kosten. Toch heb ik alle begrip voor de gevoeligheid die het thema oproept. En ik ken absoluut ook de verleiding om er meer gebruik van te maken dan nodig.’

Voor zichzelf zou hij een mobiliteitsbudget ideaal vinden, voor mensen in andere situaties is maatwerk nodig. ‘Als ik zo’n budget zelf zou kunnen beheren, gecombineerd met thuiswerk, dan red ik het wel zonder bedrijfswagen. Maar dat geldt uiteraard niet voor iedereen. Zo zal je maar op het platteland wonen, waar veel minder openbaar vervoer is. En voor velen is de bedrijfswagen ook de gezinswagen.’

Sofie Sap (39) uit Laken:

‘In Japan is een wagen de uitzondering, hier de regel’

Voor de 39-jarige Sofie Sap uit Laken is haar salariswagen niet de heilige koe die ze voor velen wel is. Zo kiest ze bij haar thuis voor een voortuintje en niet voor een parkeerplaats. Maar daarnaast zijn er nog de kinderen en de dagelijkse race tegen de klok met scholen en boodschappen. ‘In de perceptie én in realiteit ben je minder tijd kwijt met de wagen dan met het openbaar vervoer.’

Vijftien minuten, zo lang doet Sofie er over met de wagen, haar woonwerkverkeer van thuis in Laken naar even buiten de Brusselse ring, op een bedrijventerrein in Anderlecht. In plaats van een klein uur, met de metro en het openbaar vervoer. ‘Dan is de afweging snel gemaakt en kies je voor de tijdswinst en het comfort.’

Ze werkt er als process improvement manager voor Daikin, de Japanse producent van onder meer warmtepompen. ‘In de Japanse cultuur is een wagen enkel weggelegd voor de absolute top, niet voor het middenkader. Terwijl het bij ons de regel is. Young potentials of nieuwe binnenkomers vinden het de normaalste zaak dat er gesproken wordt over het loonpakket mét wagen.’

Dat er zo massaal gebruik van gemaakt wordt, vindt ze te gek voor woorden. ‘Als samenleving moeten we andere keuzes maken. En toch is het logisch vanuit het standpunt van de gebruiker: het is financieel interessant, je plant/betaalt geen onderhoud meer, je bent flexibel en rijdt met een recent model. Voor velen is de salariswagen een tweede werkplek en soms zelfs salon. Daarrond is nog veel werk.’

Sofie vindt verder dat niet alleen beleidsmakers maar ook bedrijven hun verantwoordelijkheid hebben. ‘Als ze moeten kiezen voor een vestigingsplaats, dan doen ze dat best in de stad of bij een centraal punt van openbaar vervoer. Neem nu de Arteveldestoren in Gent, pal naast de autostrade. Het signaal is dan toch: kom gerust met de wagen. Zeker als je er ook één van de zaak krijgt.’

‘Wij zelf hebben de keuze gemaakt om in Brussel te wonen. We hebben plek vooraan voor een parkeerplaats, maar wij kiezen voor een groen en fris geveltuintje. Om de zwarte gevel – van het roet, jawel – wat op te fleuren. Want voor vele Brusselse deuren staan elke dag files. Dat zijn uiteraard niet allemaal bedrijfswagens. Maar geef ons beter openbaar vervoer, en we gaan voor een alternatief.’

Het mobiliteitsbudget in vijf stappen

Eenvoudiger, duurzamer en rechtvaardiger. Dat is wat Groen voor ogen heeft met haar mobiliteitsbudget. Want vandaag is de ondersteuning van het woon-werkverkeer erg complex en stimuleert het vooral het gebruik van de bedrijfswagen. Maar het kan wel degelijk anders. Daarom sturen wij graag bij en geven we jou een mobiliteitsbudget. Dat is goed voor jou (minder stress) en voor de maatschappij (minder files).

Goed gezien, toch! Maar hoe betaal je dat? Het mobiliteitsbudget is eigenlijk een belastingkrediet dat verrekend wordt in de bedrijfsvoorheffing en overeen komt met de prijs van een jaarabonnement voor het openbaar vervoer met een eventuele bonus. Door de afbouw van de steun voor bedrijfswagens komt er jaarlijks vier miljard vrij dat wordt samengevoegd met het geld dat nu naar treinabonnementen en fietsvergoedingen gaat. Die pot wordt dan verdeeld tot het zogenaamde mobiliteitsbudget.

De salariswagen in cijfers

nr.1

We zijn wereldleider in het filerijden. Antwerpen en Brussel staan in de top drie van ‘most congested cities in Europe and North America’, volgens een recent onderzoek.

388.590

Volgens het Rekenhof reden er vorig jaar 388.590 zogeheten salariswagens in ons land; dat zijn bedrijfswagens die als loonsverhoging worden gegeven. Dat is 7% van ons wagenpark.

40%

Te weinig om het fileprobleem op te lossen? Volgens – weliswaar oudere – cijfers is tijdens de spits zo’n 35 à 40% van alle wagens op de Brusselse ring een salariswagen.

85% vervanging

Maar als de subsidie voor bedrijfswagens wordt afgeschaft, rijden er niet plots een derde minder wagens op diezelfde ringweg. Zo’n 80 tot 85% van de eigenaars van een bedrijf zegt die dan te vervangen met een eigen wagen.

-40% files

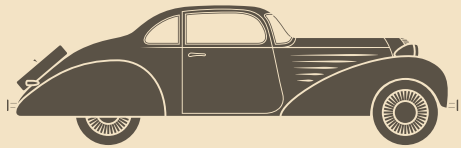
Maar volgens berekeningen van de VRT betekent dat toch een daling van tussen de 5 en 7%. Dat lijkt niet veel, maar volgens verkeersdeskundigen zouden er 40% minder files zijn als je het verkeer met 5 à 10% kan doen afnemen.

Conclusie: Je kan de files in Brussel met 40% laten afnemen door salariswagens niet meer te subsidiëren.

Maar werkt zo’n mobiliteitsbudget wel?

In 2012-2013 werd het voor de eerste keer in de praktijk getest door het proefproject ‘Mobiliteitsbudget werkt!.’ Het proefproject was van toepassing in vijf bedrijven. De bedoeling was om te testen in welke mate de werknemers van die bedrijven gedurende een periode van zes maanden hun bedrijfswagen zouden laten staan, indien ze een budget kregen waarmee ze zelf andere vervoermiddelen naar keuze zouden kunnen financieren.

Vorig jaar, in maart, werden de resultaten voorgesteld. En die waren positief: het autogebruik daalde van 80 naar 50 procent. Het fietsgebruik steeg van 10 naar 22 procent. Het gebruik van de trein steeg van 8 naar 24 procent en het gebruik van bus en tram ging van nul naar vier procent. Het is duidelijk dat de geesten rijp zijn om alternatieve vervoermiddelen in overweging te nemen. Of dat was althans de conclusie van... VOKA.

Ceci n'est pas une bedrijfswagen

Een bedrijfswagen is niet hetzelfde als een salariswagen. In ons land rijdt één op de vier beroepsactieve Belgen met een wagen betaald door hun werkgever, hoewel zeven de op tien die niet echt nodig hebben voor het werk.

Ter verduidelijking: Een huisdokter die zijn auto gebruikt om patiënten te gaan bezoeken of een stielman die met materiaal in de koffer op weg is naar een werf, die rijdt rond in een bedrijfswagen. Die wordt immers enkel of vooral gebruikt voor beroepsdoeleinden. Een salariswagen is een firmawagen, al dan niet mét tankkaart. Die levert een werknemer gemiddeld 400 à 500 euro netto per maand op en is min noch meer een verkapte vorm van loon.

Vraag & antwoord

Een CEO uit de bouwsector vraagt:

Ook de CEO van een KMO in de bouwsector maakt zich zorgen over de huidige regeling, zo blijkt uit een mail aan de studiedienst. ‘Het is onbegrijpelijk dat men opnieuw de bedrijfswagens wil aanpakken omwille van vervuiling, daar waar milieuvriendelijke auto’s – elektrische wagens – mogelijk zijn. Maar vanuit de overheid komt er geen enkele stimulans op dat vlak, en wordt er geen enkele constructieve maatregel genomen.

‘Heeft het niet meer zin om te investeren in laadpalen voor elektrische wagens’, vraagt hij zich nog af. ‘Dit zou een deel van de oplossing voor het vervuilings- en ook het gezondheidsprobleem kunnen zijn. Er komen meer elektrische wagens,

er is minder fijn stof, en er zijn dus ook minder zieken, wat op zijn beurt dus ook beter is voor onze sociale zekerheid. Iedereen wordt er beter van, en ook het milieu vaart er wel bij.’

Volgens de CEO kan het vrijgekomen geld ingezet worden voor het promoten van de elektrische auto. ‘Binnen Europa hebben we de slechtste infrastructuur voor elektrische wagens. Het zou een vergissing zijn om daarin niet te investeren, want die wagens zullen de dienst uitmaken in de nabije toekomst. Wij als burgers blijven rondrijden in vervuilende wagens, terwijl er milieuvriendelijke alternatieven zijn. Maar het is aan de overheid om daarin het voortouw te nemen. Nu reageert ze nog te kortzichtig.’

GROEN

‘Wij zetten heel erg in op de invoer van een mobiliteitsbudget als alternatief voor de salariswagens. Daarmee bedoelen we niet een optelsom van bestaande maatregelen met de salariswagen als dominant element, maar wel een nieuw fiscaal systeem dat alle vervoerswijzen gelijkwaardig behandelt.

Uiteraard kadert dit ook in een verhaal van een algemene lastenverlaging op arbeid. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling om de burger extra te viseren maar om de mobiliteitsproblemen en de daaraan gelinkte gezondheids- en andere effecten

aan te pakken. Daarnaast zijn ook stimulansen voor een vergroening van het wagenpark, veilige fietspaden en een efficiënter openbaar vervoer nodig, maatregelen die zich situeren op zowel federaal als Vlaams niveau.

Het gebrek aan infrastructuur remt de groei van voertuigen aangedreven door alternatieve brandstoffen. De infrastructuur om gas (LPG, CNG, biogas), elektriciteit en waterstof te tanken langs de Vlaamse wegen moet sterk uitgebouwd worden. Daarbij moet de overheid er zo veel mogelijk voor zorgen dat de uitbouw van deze infrastructuur gelijk loopt met de uitbouw van hernieuwbare energie. Zo wordt het mogelijk om het wegvervoer te voeden met hernieuwbare energie.’

‘Vergeet multitasking, weiger de gratis smartphone van het werk, want de rekening volgt sowieso.’

Iedereen kent de metafoor van de opgebrande lucifer, maar een burn-out is alsof al je zekeringen én je zekeringenkast gesprongen zijn, dus is er achteraf heel wat te repareren.

Maarten De Gendt heeft het niet begrepen op de moderne mantra dat we meer moeten doen met minder. Als ervaringsdeskundige weet hij hoe ingrijpend een burn-out kan zijn en schreef hij er ‘Opgebrand’ over, een openhartig boek dat tot nadenken stemt. ‘Er is een omslag nodig in ons denken en doen om met het leven en het werk om te gaan. Burn-out is geen hype.’

Interview ► Ben Bleys / Foto ► Davidsfonds

Als Maarten opdaagt aan de Gentse bib, maakt hij een rustige indruk. De 38-jarige auteur en vader van één is inmiddels terug aan de slag. ‘Niet voltijds, nee, dank u.’ En vertelt openhartig over zijn burn-out, één van de meest ingrijpende ervaringen in zijn leven. ‘Vandaag lukt het terug, mits begeleiding en medicatie. En uiteraard moet je je grenzen blijven bewaken, privé en professioneel. Ik weet dat ik kwetsbaar blijf en dat ik nog niet van die pillen af ben. Zoals vroeger wordt het nooit meer. En dat is maar goed ook.’

Woede-uitbarsting op het werk

Zijn verhaal begint meer dan twee jaar geleden. Er is de spreekwoordelijke druppel. Na een woede-uitbarsting op het werk schrijft zijn dokter hem een maand ziekteverlof voor en adviseert hij hem om ook eens bij een psycholoog langs te gaan. ‘Een beetje overdreven, dacht ik toen, maar vandaag weet ik beter. Op het moment zelf heb je het niet door dat je door je reserves heen zet. Het duurt wel effe voor een batterij leeg is, maar eens het zover is heb je geen andere keuze dan ze langzaam maar zeker terug op te laden.’

Hoe het zo ver is kunnen komen? Een burn-out krijg je niet door het werk alleen, benadrukt Maarten. ‘Je bent aan het verbouwen, kinderen aan het maken en ze aan het opvoeden, je hebt een druk sociaal leven. En net als thuis multitask je ook op het werk: met vijf schermen open tegelijk, constant je mails aan het checken, een snelle vergadering tussendoor, over de middag met je collega’s naar het drukke bedrijfsrestaurant. Want zo hoort het toch, denk je dan. Tot de maat te vol is.’

Introvert leeft als extravert

Eén inzicht dat hij overhoudt aan zijn burn-out, is: ken jezelf. ‘Jarenlang leidde ik een extravert leven, terwijl

ik juist nood heb aan rust en stilte. Ik ben een introvert. Vroeger had dat woord voor mij een negatieve connotatie. Extravert zijn is de norm: je hoort veel vrienden te hebben, je moet alles gezien hebben, kunnen meepraten. Ik weet nu dat extraverte mensen daar energie uit halen, en dat ik daar uitgeput van geraak. Ik kom graag onder de mensen en mijn job vraagt dat ook. Maar zowel thuis als op het werk heb ik moeten leren om ruimte en tijd op te eisen.’

Veel heeft te maken met het type dat je bent. Ben je een perfectionist, dan loop je een verhoogd risico. Maar uiteraard is vooral de bedrijfscultuur van belang. Ben je in een branche aan de slag waarin je collega’s ook je concurrenten zijn? Heb je te veel of te weinig taken of verandert je functie voortdurend? Krijg je nauwelijks feedback, of enkel negatieve? Of voel je je gesandwichd tussen een directie die je overbevraagt en je personeel? Wordt er gepraat bij een conflict?

Allemaal zaken die het verschil maken tussen veel of weinig risico. Als ervaringsdeskundige weet Maarten dat het ‘m zit in het samenspel tussen je persoonlijkheid, de al dan niet flexibele manier van werken en een professionele omgeving waarin maatwerk mogelijk is. Voor een introvert type is een open kantoor de hel op aarde, bijvoorbeeld. ‘Of omgekeerd: zet een extravert type alleen in een kantoor en hij gaat onverbiddelijk richting burn-out. Aan alle werkgevers: ken je mensen, organiseer het werk zodanig dat iedereen optimaal functioneert, stuur bij waar nodig. En praat er over.’

iPad als modern marteltuig

Sinds zijn burn-out neemt Maarten ook een aantal tips in acht. Thuis probeert hij om dagelijks vijf minuten niks te doen. En om het multitasken op het werk zoveel mogelijk te vermijden, checkt hij zijn mails nog maar een paar keer per dag. Elke middag maakt hij een wandeling, in plaats van aan

te schuiven in het lawaaierige bedrijfsrestaurant. De trein terug naar huis is een rustpunt. En de smart phone heeft geen data-abonnement meer – iemand noemde de iPad onlangs een modern marteltuig, lacht Maarten smakelijk.

Een burn-out is geen depressie

Al is het niet moeilijk, geeft hij toe, om bij momenten van stress in oude patronen te vervallen. Gelukkig kan hij op veel begrip rekenen, als hij bijvoorbeeld eens verdwijnt in een stiltekamer of effe gaat fietsen. ‘Ik ben de eerste op mijn werk die er zo openlijk over praat. En dat maakt wel wat los. Zo ken ik inmiddels verhalen van mensen van alle leeftijden en generaties, van een 18-jarige tot een 70-jarige. Want iedereen denkt dat een burn-out iets van deze tijd is, maar vroeger kwam het ook al voor.’

Een ander misverstand is dat een burn-out als een depressie is. Maar een depressie is een stemmingsziekte en een burn-out een energieziekte. Een wezenlijk verschil, aldus Maarten. ‘Iedereen kent de metafoor van de opgebrande lucifer, maar een burn-out is alsof al je zekeringen én je zekeringenkast gesprongen zijn, dus is er achteraf heel wat te repareren. Maar gelukkig wordt er vandaag veel meer over gepraat. Hoe meer kritische massa, hoe beter. Want een omslag is nodig.’

Regeerakkoorden: burn-outs inbegrepen

Maarten verwijst naar de recente wet (zie kader) als een begin, maar da’s lang niet voldoende. ‘Zeker nu de regeringen zeggen dat er geen alternatieven zijn voor de besparingen. Meer doen met minder middelen, is nu de mantra. En met de beperking van tijds krediet en loopbaanonderbreking zorgen de regeerakkoorden voor nog meer burn-outs.’

► opgebrand.wordpress.com

Burn-out is een arbeidsongeval

Sinds 1 september moeten bedrijven maatregelen nemen om burn-out en stress bij hun werknemers zo veel mogelijk te voorkomen. Zo zullen werkgevers risicoanalyses moeten uitvoeren en een meldingssysteem moeten opzetten. Maar dat is lang niet voldoende. ‘De focus van de regering Michel ligt op langer werken tot 67 jaar en heeft geen oog voor werkbaar werk’, zegt Kamerlid Evita Willaert.

Achter de cijfers schuilen niet alleen menselijke drama’s, maar vooral een structureel probleem. Langer werken is onmogelijk als je mensen zo blijft uitwringen. Groen wil een burn-out erkennen als arbeidsongeval en een ‘stresstest voor bedrijven.’ Ter preventie van burn-outs moeten werknemers de kans krijgen om jaarlijks hun werkvermogen te laten meten.

Groen wil ook dat een burn-out wordt geklasseerd als een arbeidsongeval zodat bij elk feit onderzoek moet gebeuren naar oorzaak, omstandigheden en ‘veiligheid’ van de werkomgeving.

Gezonde werknemers zijn in ieders belang, ook van de bedrijven. Ziekteverzuim is één van de grootste bronnen van administratieve overlast en organisatorische hinder. Bovendien is ook de maatschappelijke kost immens. Sinds 2008 is het aantal langdurig werklozen met 50.000 toegenomen. Dat kost de samenleving 1 miljard euro extra.

Loopbaancommissie

Dit najaar riep Evita Willaert de regering op een loopbaancommissie aan het werk te zetten, waarin experts de klijntlijnen uittekenen van de loopbaan in de 21ste eeuw. We moeten werkgevers stimuleren om in te zetten op een werkorganisatie die langere loopbanen mogelijk maakt. Daarom moeten werkgevers die duurzame, loopbaanverlengde banen aanbieden een voordeel hebben. Voor werkgevers die jobs aanbieden die niet haalbaar zijn tot het einde van de loopbaan geldt het omgekeerde.

De werkdruk zit echt tegen zijn limiet aan.

Evita Willaert
Federaal parlements lid

19.000
werknemers zitten thuis met burn-out

15%
van de bevolking wordt in de loop van carrière getroffen door burn-out

640.000
mensen kampen met stress op het werk

40%
heeft geregeld te kampen met psychische klachten (36% in 2013)

37%
vindt zijn werk te belastend (31% in 2013)

EUROPARLEMENTSLID BART STAES STRIJDT OOK IN EUROPA VOOR RECHTVAARDIGE FISCALITEIT

‘LuxLeaks is het mes op de keel van Juncker’

De Europese Commissie onder Jean-Claude Juncker is nog niet goed en wel begonnen, of ze krijgt al het mes op de keel. Want dat zijn de onthullingen rond LuxLeaks zonder meer, verklaart Europarlementslid Bart Staes. ‘Wat we nu écht nodig hebben, is een ware tax shift, een heuse fiscale verschuiving op het vlak van belastingen.’

Tekst ► Bart Staes / Foto ► Europese Unie 2014 EP

Het kan wel eens een keerpunt zijn, de onthullingen van het ‘International Consortium of Investigative Journalists’, over hoe Luxemburg groen licht gaf in grootschalige belastingontwijking door multinationals. En ze tonen nog maar eens het belang aan van grensoverschrijdende onderzoeksjournalistiek. Het bestaan van Europese fiscale paradizen is een publiek geheim. Luxleaks werpt een verhelderend licht op de duistere realiteit van de fiscale oorlog tussen Europese lidstaten. Winnaars in deze strijd zijn de allerrijkste particulieren en bedrijven. De verliezers zijn overduidelijk de Europese burgers en de vele KMO’s; zij die wél belastingen betalen.

In realiteit betalen multinationals en rijke families vrijwel geen belastingen, vaak minder dan één procent. Dat allemaal dankzij deals die Luxemburg mogelijk maakte. En dat terwijl er keer op keer inspanningen gevraagd worden van gewone Europeanen en kleine bedrijven om de begroting op orde te krijgen. Dat mag geen enkel Europees land tolereren.

Dé architect van het Luxemburgse model voor belastingontwijking, Jean-Claude Juncker, is net begonnen aan zijn ambt als voorzitter van de Europese Commissie. De Pavlov-reactie van sommige linkse (en extreemrechtse of eurosceptische) collega’s om zijn aftreden te eisen is verleidelijk, maar leidt de aandacht af van wat nodig is.

Groen wil een heuse paradigmaverschuiving op het vlak van belastingen, een ware tax shift. Een eerlijkere fiscaliteit in en tussen Europese landen. Stem je nu Juncker weg, dan komt dat doel geen stap dicht. De Groenen in het Europees Parlement hebben daarom een voorstel ingediend voor een parlementaire onderzoekscommissie naar belastingontwijking. Deze commissie moet

onderzoeken op welke manier EU-landen belastingontwijking hebben toegestaan of vergemakkelijkt. En moet daarnaast aanbeveling organiseren om dergelijke belastingsfraude in de toekomst onmogelijk te maken.

Niet alleen Luxemburg maakt zich schuldig. De onderzoekscommissie moet de druk op Nederland en andere belastingparadizen opvoeren om zo een eerlijke bijdrage van multinationals in Europa af te dwingen. De onderzoekscommissie moet ook bekijken in hoeverre de Europese Commissie verzuimd heeft om de belastingdeals aan te pakken. Onlangs pas startte de Commissie op kleine schaal vier onderzoeken naar de afspraken met bedrijven zoals Starbucks in Nederland. De eerste resultaten zouden over zes maanden bekend moeten zijn.

Inhoudelijk weten wij als groenen perfect welke veranderingen we willen. Die bestaan uit drie fundamentele ingrepen. Ten eerste moet de Europese Commissie haar macht écht gaan gebruiken om oneerlijke belastingconcurrentie te stoppen.

De Europese Commissie heeft inmiddels al onderzoeken lopen naar de tax rulings in Ierland, Luxemburg, Nederland en Gibraltar. Want het vermoeden bestaat dat de belastingvoordelen voor multinationals in strijd zijn met de staatssteunregels. Als dit effectief het geval is, willen de Europese groenen dat de multinationals alsnog de verschuldigde belastingen betalen.

Ten tweede: meer transparantie over belastingafdrachten van multinationals. Breid de verplichte verslaggeving land per land uit naar alle internationale bedrijven, niet alleen naar banken. Dat legt het verschil bloot tussen omzet en werkelijk betaalde belastingen. Ook een openbaar

register is nodig. Mits voldoende politieke wil, kunnen deze veranderingen snel in EU-wetgeving worden gegoten.

Het derde deel is het belangrijkste. Maar ook het moeilijkste: een verschuiving van concurrentie op fiscaal vlak naar samenwerking. Een eerste stap is de verplichte gemeenschappelijke grondslag voor de vennootschapsbelasting (CCCTB) in. Die voorziet in een uniforme definitie van winst in de hele EU en voor de registratie van winst op een objectieve basis. Zo behandel je alle bedrijven op gelijke voet.

Op basis van deze uniforme winstberekening kan er dan een Europees minimumtarief voor vennootschapsbelasting worden vastgesteld. En de overgebleven achterpoortjes in andere relevante EU-wetgeving moeten ook worden gesloten, uiteraard. Lidstaten, ook België, moeten hun verzet daartegen opgeven.

Omdat er unanimité vereist is bij eender welke beslissing op vlak van belastingen, duurt het te lang. Maar vandaag aanvaarden we geen uitstel meer als het gaat over fiscale rechtvaardigheid. De tijd van ‘business as usual is voorbij.’ Daarom beginnen we er best vandaag aan. Als we willen dat de Europese Unie de volgende Europese verkiezingen haalt tenminste.

LEZING TOPDIPLOMAAT

DIDIER SEEUWS

De interne keuken van Europa

🕒 zaterdag 17 januari 2015 ► 10u30-12u

📍 Koninklijke Bibliotheek Brussel ► Sky Room

Op uitnodiging van de werkgroep Europa van Groen geeft Didier Seeuws een lezing. Seeuws neemt ons mee door de interne keuken van Europa en gunt ons een unieke blik achter de schermen.

‘Als het woord topdiplomaat in België op iemand van toepassing is, dan is het wel op Didier Seeuws’, zegt een voormalige collega.

De man die als werkpaard bekendstaat in Europese kringen, heeft dan ook een staat van dienst om U tegen te zeggen. Hij was onder meer woordvoerder van toenmalig premier Guy Verhofstadt. Tijdens het jongste Belgische Voorzitterschap was hij de hoofdonderhandelaar voor de hele Unie in alle belangrijke dossiers. Daarna werd hij kabinetchef van Europees ‘president’ Herman Van Rompuy.

INFO

Inkom	Gratis voor leden / 5€ niet-leden
Onthaal	Vanaf 10 uur
Lunch	Vermeld bij je inschrijving of je ook een broodjeslunch bestelt (5€)
Inschrijven	Graag inschrijven via katleen.deridder@groen.be

“

De top in Lima was sowieso een tussentop, als voorbereiding voor de top in Parijs. Maar hoe zwakker het resultaat in Lima, hoe verder een finaal akkoord nog verwijderd is. Er zal het komende jaar dus hard moeten gewerkt en onderhandeld worden. Alle ogen zijn gericht op Parijs.

Hermes Sanctorum
Vlaams parlementslid

Hermes Sanctorum
@hermes-sanctorum

demorgen.be/binnenland/sch... Ondanks uitspraken JSchauvliege: 15 procent van het beloofde klimaatbeleid werd gerealiseerd (soepele deliberatie)

TEL MEE TIJDENS GROTE
VOGELWEEKEND

17-18 januari 2015 / heel Vlaanderen

Natuurpunt roept jong en oud op om tijdens het Grote Vogelweekend van 17 & 18 januari een half uurtje of langer de vogels in de tuin of op het terras te tellen.

Hoe het in zijn werk gaat, lees je op vogelweekend.natuurpunt.be. Om verzekerd te zijn van heel wat gekwetters, begin je best al je tuin voor te bereiden op de komst van de vogels. Met enkele eenvoudige ingrepen maak je van je tuin een heus vogelparadijs. Geen idee waar te beginnen? Bestel de gratis vogelgids via dezelfde link.

➔ vogelweekend.natuurpunt.be

NIEUWJAARSRECEPTIE GROEN

zaterdag 24 januari 2015 /
16u30-19u / Sint-Gorikshallen Brussel

Wil je live de eerste nieuwjaarsspeech van de nieuwe voorzitter horen? Kom dan zeker naar onze nieuwjaarsreceptie op zaterdag 24 januari vanaf 16u30 in de Sint-Gorikshallen in hartje Brussel. We blikken even terug op 2014 maar richten de blik vooral op het nieuwe jaar. Breng gerust ook je familie en vrienden mee, het wordt gezellig. Proost en tot dan.

➔ www.groen.be

TRASH DELUXE

24-25 januari 2015 / 11u-18u / OPEK Leuven

Na een eerste succesvolle editie begin 2014 koloniseert upcycling festival TRASH deluxe het aan de Leuvense Vaart gelegen OPEK een heel weekend. TRASH deluxe draait helemaal rond duurzaam, uniek, betaalbaar en creatief hergebruik. Met een upcycling markt, workshops, expo, Loved Before Pop-up Store en Repair café belooft dit een goed gevuld winters weekend te worden.

➔ www.reused.be

50 JAAR MIGRATIE UIT
MAROKKO EN TURKIJE

tot 1 maart 2015 / MAS Antwerpen

Hoe voelt het om je vaderland te verlaten, om in Antwerpen een heel nieuw leven op te bouwen, om er te werken, te wonen en kinderen groot te brengen? Je ontdekt het op de vijfde verdieping van het MAS. En wie weet, herken je er ook wel een stukje van jouw levensverhaal in.

➔ www.mas.be

DUURZAME ENERGIE

Zonnefietspad in Nederland

In het Noord-Hollandse Krommenie werd het eerste duurzame zonnefietspad ter wereld geopend. De zogeheten SolaRoad vangt zonlicht op en zet dat om in elektriciteit, waarmee het pad weer kan worden verlicht.

Zo'n zonnefietspad kost uiteraard meer dan een gewoon fietspad. Het betreft een proefproject, waaruit moet blijken of de kostprijs op die manier terug kan worden verdiend en of de onderhoudskosten niet te hoog uitvallen. Er wordt ook gekeken hoeveel energie de SolaRoad opwekt.

Het bestaat uit betonnen blokken van 2,5 bij 3,5 meter met een geharde glazen en lichtdoorlatende toplaag. Onder het glas liggen zonnecellen. De dunne toplaag van glas moet zoveel mogelijk licht doorlaten en tegelijkertijd vervuiling afstoten. Ook moet de laag stroef en sterk zijn, voor de veiligheid. Het is een droom van de makers: met wegen energie opvangen en opwekken, en zo verkeerslichten, straatlantaarns, huizen en zelfs voertuigen die de wegen gebruiken te verlichten.

Maar het eerste zonnefietspad ter wereld heeft ook nadelen. Zo kunnen de zonnepanelen vervuild raken door een dikke laag modder, ijs of sneeuw, waardoor de effectiviteit aanzienlijk afneemt. SolaRoad kantelt de panelen wel een klein beetje, waarmee de uitvinders ervan hopen dat het vuil er vanaf rolt. Een ander probleem is dat de panelen niet richting de zon zijn gekanteld, zoals dakpanelen. Het resultaat kan zijn dat ze dertig procent minder elektriciteit produceren dan conventionele panelen.

➔ www.solaroad.nl

VIER ECODENKERS OP OIKOS FEESTCONGRES

ECOLOGIE EN AUTONOMIE: HOE ONZE
TOEKOMST HEROVEREN?

31 januari 2015 / Kunstencentrum Vooruit Gent

Denktank Oikos bestaat vijf jaar. En dat viert ze met stevige inhoud. Over hoe we als burgers de toekomst kunnen heroveren, de wereld redden van zielloos winstbejag. Dat vraagt om een visie over welvaart zonder groei, respect voor de planeet en solidariteit met de huidige en toekomstige generaties.

Dus geen economische G8, wel een ecologische E4. Vier topdenkers buigen zich over de opdracht die ecologische denkers van het eerste uur formuleerden: als burgers terug greep krijgen op je leefomgeving, je autonomie opeisen. En ook: samen werk maken van het goede leven, de vreugdevolle capaciteit ontwikkelen om de wereld zelf vorm te geven. Anno 2014 luidt die opdracht: hoe kunnen we als bevrijde individuen terug samenwerken, voorbij eenzijdige individualisering, op weg naar Autonomie 2.0?

ECOCONVERSATIES

Oikos staat voor diepgang én interactie, het Feestcongres is daarom meer dan een luisteravond. We organiseren in de namiddag vier parallelle Eco-conversaties, waarin een van de denkers in gesprek gaat met een beperkte groep geïnteresseerden. In deze groepjes kan je zo ideeën uitwisselen, elkaar inspireren, en zelfs het risico lopen van gedacht te veranderen... De vier topsprekers met wie Oikos graag samenwerkt, zijn:

Michel Bauwens

Michel Bauwens is de oprichter van de Foundation for Peer-to-Peer Alternatives. In 2012 werd hij door het Post Growth Institute als enige Belg opgenomen in de lijst van de 100 meest inspirerende personen voor een duurzame toekomst. Oikos publiceerde van hem De wereld redden. Met peer-to-peer naar een postkapitalistische samenleving, een boek waarin hij de absurde logica omdraait waarop onze samenleving steunt: materiële overvloed (alsof de aarde oneindig is) en immateriële schaarste (alsof ideeën delen fout zou zijn).

Paul Verhaeghe

Paul Verhaeghe is gewoon hoogleraar psychologie aan de UGent. Sinds 2000 bestudeert hij de invloed van maatschappelijke veranderingen op de geestelijke gezondheid, een thema dat hij behandelt in Het einde van de psychotherapie en Identiteit. Verhaeghe analyseert hoe het neoliberale kader onze waarden

en identiteit vormt. Paul Verhaeghe gaf in 2010 de jaarlijkse Oikos zomerlezing die een jaar later gepubliceerd werd in Oikos Tijdschrift. Het artikel werd door Liberales bekroond als 'essay van het jaar.'

Olivier De Schutter

Olivier De Schutter is professor rechten aan de UCL en visiting professor aan de Columbia University. Hij is vooral gekend door zijn werk als gewezen Speciaal VN Rapporteur voor het Recht op Voedsel, waar hij agro-ecologie verdedigde als alternatief voor de onduurzame bio-industrie, en sterk geloofd in innovatie van onderuit.

In maart 2014 gaf De Schutter een lezing De Toekomst van ons voedsel georganiseerd door Oikos, Oxfam Wereldwinkels en GONZ. Hierin gaf hij aan dat met een ander landbouwmodel, gebaseerd op agro-ecologie, het perfect mogelijk is voldoende gezond voedsel te produceren met respect voor de landbouwers en de aarde. Harald Welzer

Harald Welzer is directeur van Futurzwei – Stichting Toekomstvaardigheid en hoogleraar Transformatiedesign. Als sociaalpsycholoog is hij gespecialiseerd in cultuurwetenschappelijk onderzoek over de impact van klimaatverandering en de rol van transitie-initiatieven. In Klimaatoorlogen (2009) schetste hij nog een pessimistisch beeld over de toekomst, nu trekt hij in Zelf denken (2014) resoluut de kaart van het realistisch optimisme.

Welzer was in 2013 te gast op Het Groene Boek, waar hij wees op het belang van een andere mentale infrastructuur. De eenzijdige invulling van het Vooruitgangdenken als 'steeds meer, steeds sneller' leidt tot een planetaire burn-out. Verhalen over rechtvaardigere en gelukkigere leefwijzen zijn broodnodig. Harald Welzer roept burgers op hun autonomie in handen te nemen via experimenten in het laboratorium van het maatschappelijk middenveld.

DEELNAME

Registratie via www.oikos.be

Een organisatie van Denktank Oikos in samenwerking met Vooruit en Triodos Bank.